

Budapestre vonatkozó újságcikk

Osztályozás

799.4

Szerző:

Hely

Cím:

Galambfelhők Budapest egén

Idő

"1929"

Forrás:

Nemzeti Újság

Személy

Bp.

1929. VIII. 4.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.) (O)

Galambfelhők Budapest egén

15.000 német postagalamb startja a tenyészállatvásár-telepen

Ezer kilométer a levegőben – Leszállás nélkül!

(A Nemzeti Újság tudósítójától.) A tenyész-állatvásártelepet ölelő töltés tetején most zatonál át az első álmos, piszkos reggeli személyvonat.

Félőt sínos, még mélyen horizont alatt levő, felfelé kapaszkodó nap csak bágyadt, szomorú szürkületet olvasztott az éjszakából.

A szél hiszteriasan kapkod a koravén akácok csüggött kis lombja közé.

Augusztusi reggelt?

A hivatalos személyeken kívül még alig lézeng egy-két ember a hosszú, 27 kocsiából álló vagon sor előtt, melyekben még csendben alszik 15.000 galamb.

Már-már úgy látszik, el kell halasztani a versenyt, a vagonokban alvó német postagalambok küzdelmét az elsőségért, melynek itt volna, a budapesti tenyésztelepen a kiindulási pontja. El kell halasztani, mert az apró állatok fizikuma nem bírja el a széllal szemben való ezer kilométeres repülést.

Mielőtt azonban végleg döntenének az elhalasztásról, megkérdezik telefonon Bécsét és Linzét: arra felé milyen az idő? Mert ha egy-kétszáz kilométer után ki tudnak a galambok vergődni az ellenszélből, akkor könnyen átrepülnek az ut nagyobb részét.

... És a jelenlevők kíváncsian várják Bécs és Linz jelentkezését.

A start közönsége

Időközben lassan mégis csak megtelik a vagonok előtti rakodótér.

Magánautók, taxik, fogatok, gyalogosok jönnek, a legkülönfélébb náció és észrevétel nélkül népes lesz a környék.

Körülnézek, hogy kit érdekel a galambok felrepülése.

Mellettem az uton autósíkosok ur és hölgy áll, nem messze tőlük vidéki rendszámú autók. (Vidékről jöttek volna direkt a galambok kedvéért?)

Rajtuk túl a galambfeleresztés legérdekesebb figurája: egy hetven-nyolcvan körüli néni földet seprő fekete ruhában, jó erősen bebütyölve egy ugyancsak fekete kendővel. (Hogy jött ki ez a reszketőslábu néni ebbe a messzeségbe?) Látom rajta, hogy a kijövetel tervét már azóta érlelte magában, mióta „lejbzurnáljában” elolvasta az első cikket a versenyről. Nagy galambbarát és most erősen aggódik, hogy mégis hiába kockáztatta meg a nagy utat.

... Vidám, de sápadtarcu társaság: nők és úrak vegyesen. Nem kell detektívnek lenni hozzá, hogy meglássa az ember: egész éjszaka fentlehettek valamelyik mulatóban, ahol hajnal felé valamelyiknek eszébe jutott a galamb-

feleresztés és a kellemes éjszakának eredeti módon való befejezése: kijönni a tenyészállatvásártelepre. A hölgyek kíváncsian kandikálnak be egy-egy nyitott vagonba, tetszik nekik a bizarr, különös, szkoatlan, sőt idegen környezet.

Mellettük két perces meresztgeti egymásra szemét. Ezek azonban nem annyira a közönséghez, mint inkább a hivatalos személyekhez tartoznak. Nem passzióból vannak itt, hanem az üzlet kedvéért. Az üzlet jól megy, a hajnali, reggelizetlen közönség veszi a perceket, amelyek három hét óta állnak már raktáron. Az egyik perces még viccel is (hajnali öt órakor!)
— Valódi békebeli álmom dru...

Szintén nem közönség, hanem hivatalos tömeg, az újságírók és a fotoriporterek tömege. Budapest valamennyi pártállású lapja képviselve van. Az apró papirdarabokra agyonrágott végű ceruzacsutakokkal jegyezgető újságírók és a komoly, fekete masinákkal szaladgáló fotoriporterek adják meg az egész képnak a karakterét.

Kiderül...

... Közben óvatosan, diplomatikusan azért az idő is kiderül.

Lassan azon veszi mindenki észre magát, hogy süt a nap.

A szél még mindig incselkedik, de már tisztességesebben viseli magát, mint reggel.

... Egyszerre a katonák, akik a hadügyminisztérium szivességéből segédkeznek a németeknek, az egyik frankfurti kocsihoz mennek, melynek oldalán szép, dülöngő krétairással áll, hogy

— Budapest—Frankfurt
Luftlinie 850 km.

A következő másodpercben elgurítják a vagon ajtaját, beugranak és kezdik szép sorjában kihozni bentről a galambketrecek.

Minden ketrecen rajta áll annak az egyesületnek a neve, melynek a bentlévő galambok tulajdonosa tagja.

Az elsők ez áll:

Tempo, Bornheim.

Aztán sorra kerülnek a többi egyesület ketrecai, a Briestaubenklub Frankfurt, a Brieftaubengesellschaft, Frankfurt, a Falke, Frankfurt, aztán a romantikusabb nevek: Heimweh, a Liebe zur Heimat, a Sportsfreunde, a Treu euer Heimat, a Blitz, a Heimatliebe, a Wiedersehen és a többi.

Ötösével kerül minden ketrec egymásra, úgy, hogy a ketrecek szája napnyugat felé, pontosan Bécsre néz. . .

A közönség fellelegzik, mégsem hiába fáradt ki: lesz eresztés.

Azonban nemsokára megint lehülnek a kedélyek egy újabb híresztelés hallatára:

— Csak épen kirakták a vagonokból az állatokat, hogy levegőt kapjanak, de még mindig nem biztos, hogy fel is eresztik őket.

Pontosan hat órakor azonban mosolygós arccal jelenik meg a térségen Ludwig Kress, az osztrák megbízott.

Gyorsan, örömmel jelenti németül:

— Beszéltünk Béccsel. Éjjel esett, emiatt most az idő kissé hűvös, de nem kedvezőtlen. Linznél már jobb az idő. Így hát semmi akadlya a feleresztésnek.

Elsőnek Hannover, Hamburg, a Rajnavidék és Braunschweig galambjai kerülnek sorra. Ezek mennek legtávolabbra.

Kétezer darab körül mozog a négy vidékről való galambok száma.

A katonák a ketrecek elé sietnek, levágják

az ólomplombákat az ajtókról.

Érdekes megfigyelni, hogy ebben a másodpercben valamennyi galambon izgatottság vesz erőt. Már tudják, hogy itt az idő, amikor visszaröpülhetnek hazájukba. Legnagyobb részük az ajtók köré tódul, igen sokan pedig

hihetetlen gyorsasággal csipegetni kezdenek az etetővályu magjaiból. Mintha még egyszer jól tele akarnák tölteni gyomrukat indulás előtt, hogy utközben ne legyen evésre gondjuk.

Mert a galambok legnagyobb része egyfolytában, leszállás nélkül teszi meg az utat: a közel ezer kilométert.

. . . A közönség előre tódul, a fotoriporterek felmásznak a vagonok tetejére és beírnyitják a lencsüket.

Rövid, izgatott magyarázás következik, majd egyszerre elhangzik a vezényszó:

— *Achtung! . . . Los!*

A ketrecajtók lecsapódnak és a következő másodpercben kétezer galamb óriási suhogással, riadtan felhőzik ki az ajtókon. Le kell kapnom a fejemet, olyan alacsonyan repülnek.

Mire felocsudnék, már az égen vannak. Egy óriási, kék alapra dobott mozgó fehér szinfoltt.

Egy másodperc habozás, tétovázás sincs: a galambfelhő nyilegyenesen, biztosan huz nyugat felé.

(En, mikor kijöttem, csak jó öt percnyi gondolkozás után tudtam kisütni, hogy merre is van Bécs).

Ők pedig, mintha mágnes huzná hazájuk felé, oly nyugodtan zökkentek bele a levegő helyes vágányába.

(Egy kicsit elcsodálkoztat, meghat és felrás a természet örökké titkos őserőinek ez a megmagyarázhatatlan megnyilvánulása.)

Közben a galambfelhő apró ponttá zsugorodik, a pontot pedig később felissza a horizont.

. . . Egymásután nyilnak fel a ketrecajtók, egymásután indulnak újabb és újabb rajok és végre mind a tizenötezer utban van a vérükbe oltott haza felé.

*Tizenötezer sovinsizta madár!
Vajon hány jut belőle haza?*